

iber:Camera

ensemble 1700

bruno de sá

sopranista

dorothee oberlinger

flauta de bec i direcció

scarlatti, händel,
bononcini, marcello,
barsanti, corelli

dilluns, 26 de gener del 2026, 20 h
palau de la música

FUNDACIÓ
VILA CASAS

**aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casàs**

Ramon Calsina

Misèries humanes

19.09 — 15.03.2026

Espais Volart, Barcelona

Adulteri (detail), 1928. © Ramon Calsina. Fotografia: Xavi Padros.

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VolART
BARCELONA

Alessandro Scarlatti (1660 – 1725)
Serenata Clori, Dorino e Amore (1702)

Sinfonia avanti

I. Largo / II. Presto / III. Minuet / IV. Grave

Georg Friedrich Händel
(1685 – 1759)

Concert per a orgue, en fa major,
op. 4, núm. 5 (1735), arr. per a flauta de
bec, corda i baix continu

I. Larghetto / II. Allegro
III. Alla siciliana / IV. Presto

Giovanni Battista Bononcini
(1670 – 1747)

Polifemo (1702)

Aria de Aci: Partir vorrei

Alessandro Scarlatti
Il giardino d'Amore (ca. 1700 – 1705)

Aria de Adone: Più non m'alletta e piace

Alessandro Marcello (1673 – 1747)
Concert per a oboè, en re menor, S Z799

(ca. 1715), arr. per a flauta de bec

I. Andante e spiccato / II. Adagio / III. Allegro

Giovanni Battista Bononcini
Xerse (1694)

Arioso de Xerse: Ombra mai fu

Polifemo (1702)

Coro: Farfaletta che segue l'amor

—

Alessandro Scarlatti
Serenata a duo Venere e
Amore (1696)

Sinfonia

Georg Friedrich Händel
Aci, Galatea e Polifemo, HWV 72 (1708)

Aria de Aci: Qui l'augel

Alessandro Scarlatti
Griselda (1721)

Aria de Griselda: Di che sogno, o che delirio

Francesco Barsanti (1690 – 1772)
A collection of old scots tunes (1742)

Jonny Faa

Arcangelo Corelli (1653 – 1713)
Sonata núm. 10, en fa major, op. 5
(1700), arr. F. Geminiani

I. Preludio-Adagio / II. Allemanda-Allegro

III. Sarabanda-Largo / IV. Giga-Allegro

V. Gavotta-Allegro

Georg Friedrich Händel
Il trionfo del Tempo e del Disingan-
no, HWV 46a (1707)

Aria de Bellezza: Tu del ciel

duració aproximada del concert: 120 minuts (pausa inclosa)

Ensemble 1700

Han passat més de vint anys des que l'Ensemble 1700 va ser fundat per Dorothee Oberlinger a Colònia el 2002, i des de llavors s'ha convertit en un dels grups de referència de l'escena de la música barroca europea.

A més dels seus projectes de concerts de música de cambra i enregistraments en CD, el conjunt convida regularment artistes de renom per dur a terme col·laboracions. Entre aquests s'inclouen Andreas Scholl, Núria Rial, Dorothee Mields, Reinhard Goebel, Dmitry Sinkovsky, Nils Mönkemeyer, Vittorio Ghielmi, Alfredo Bernardini i François Lazarevitch. L'Ensemble 1700 ha rebut nombrosos premis pels seus enregistraments, com l'Echo Klassik (2015), el Diapason d'Or (2020) i l'Opus Klassik (2021). L'any 2022, el seu àlbum de Nadal PASTORALE es va convertir en un gran èxit, assolint els primers llocs de les llistes alemanyes i sent descrit per Deutsche Bühne com "l'àlbum de Nadal més bell del gènere clàssic en molts anys".

Des dels inicis, l'Ensemble 1700 ha actuat a les principals sales de concerts i festivals europeus, com el Konzerthaus de Viena, el KKL de Lucerna, la Laeiszhalle d'Hamburg, la Philharmonie de Colònia, el Prinzregententheater de Munic, el festival Resonanzen de Viena, els Musikfestspiele Potsdam Sanssouci, el Schleswig-Holstein Musik Festival, el Ludwigsburger Schlossfestspiele, l'Elbphilharmonie d'Hamburg, l'Auditorio Nacional de Madrid, el Théâtre des Champs-Élysées de París, DeSingel d'Anvers i el Rheingau Musik Festival, entre molts d'altres.

L'any 2016, sota la direcció artística de Dorothee Oberlinger, l'Ensemble 1700 va iniciar una nova etapa, ampliant el seu treball cap a les interpretacions historicistes d'òpera. Després del seu debut operístic amb Lucio Cornelio Silla de Händel, el conjunt ha continuat amb produccions aclamades centrades en la interpretació històrica en escena. Aquestes inclouen:

- Polifemo de Giovanni Battista Bononcini (2019)
- Pastorelle en musique de Georg Philipp Telemann (2021)
- I portentosi effetti della madre natura de Giuseppe Scarlatti (2022)
- Il giardino d'amore, una serenata d'Alessandro Scarlatti (2022)
- L'Homme d'Andrea Bernasconi, coescrita per la marquesa Wilhelmine de Bayreuth (2023)
- I lamenti d'Orfeo de Giovanni Alberto Ristori (2023)
- Adriano in Siria de Graun (2024)
- L'Oratori Il Trionfo del Tempo de Händel (2024, semi-es escenificat)

Aquestes produccions s'han presentat en diversos festivals i sales de gran prestigi com el Göttingen International Handel Festival, el Festival de Música Antiga d'Innsbruck, els Tage für Alte Musik Herne, els Musikfestspiele Potsdam Sanssouci, el Ludwigsburger Schlossfestspiele, la Philharmonie de Colònia, Musica Bayreuth al Teatre Margravià de Bayreuth, i la Philharmonie d'Essen.

El primer enregistrament operístic del conjunt, Polifemo de Bononcini (2020, Sony DHM), va rebre nombrosos elogis, incloent-hi el Diapason d'Or, el premi Joker (Crescendo BE) i l'Opus Klassik (2021). L'enregistrament de I portentosi effetti della madre natura de Scarlatti rebé l'Opus Klassik 2024 com a Enregistrament d'Òpera de l'Any.

L'any 2022, el programa federal NEUSTART KULTUR va donar suport a la producció escènica d'Il giardino d'amore d'Alessandro Scarlatti. Entre 2022 i 2024, els projectes de l'Ensemble 1700 van ser finançats pel Ministeri de Cultura i Ciència de Renània del Nord–Westfàlia (NRW).

Ensemble 1700

Jonas Zschenderlein, violí I

Anna Dmitrieva, violí II

Gabrielle Kancachian, viola

Olga Watts, violoncel

Axel Wolf, llaüt

Kit Scotney, contrabaix

Marco Testori, clave i orgue

Bruno de Sá

El brillant jove sopranista Bruno de Sá ja compta amb una llarga llista de crítiques elogioses que en destaquen la seva extraordinària veu i rara musicalitat.

El 2015 va debutar en un paper principal com a Sesto a *La clemenza di Tito* de Mozart al Teatro São Pedro de São Paulo: «... un triomf ... l'espera una carrera internacional...» [concerto.com.br]. A la temporada 2016/17, va tornar al Teatro São Pedro, interpretant Gherardino (Gianni Schicchi), Harry (Albert Herring), Cherubino (*Le nozze di Figaro*) i la Primera Dama (*Die Zauberflöte*). Al 20è Festival Amazonas d'Òpera, va cantar el paper del Pastor a *Tannhäuser* i va ser solista a *Triunfo da Voz*, un concert en honor al gran castrat Farinelli: «Bruno de Sá va tornar boig el públic...» [L'Opera].

El 2019, Bruno de Sá va debutar a Europa com a Aci a *Polifemo* de Bononcini, sota la direcció musical de Dorothee Oberlinger (Musikfestspiele Potsdam Sanssouci i el Teatre Margravià de Bayreuth), captivant el públic. A la temporada 2019/20 es va incorporar a l'estudi d'òpera del Theater Basel, on interpretà la Sireneta a Andersen's *Fairy Tales* de Jherek Bischoff (estrena mundial), Barbarina a *Le nozze di Figaro* sota la direcció de Christian Curnyn, Sesto a *Giulio Cesare* de Händel dirigit per Peter Konwitschny i Isacio a Irene de Hasse amb la Helsinki Baroque Orchestra (Musiikkitalo Helsinki i Theater an der Wien). En temporades recents, ha tornat a Bayreuth per cantar Berardo a *Carlo il Calvo* de Porpora (Bayreuth Baroque Opera Festival, dirigit per Max

Emanuel Cenčić). Després va assumir el paper d'Abel a *Il Primo Omicidio* de Scarlatti sota Philippe Jaroussky (Metz, Versailles, Montpellier, Salzburg) i Volusio a *Cajo Fabricio* de Hasse amb {oh!} Orkiestra (Gliwice, Viena). També va interpretar Nerone a *Agrippina* de Händel (Drottningholm) en una producció de Staffan Waldemar Holm i sota la batuta de Francesco Corti, així com Cleòpatra a Marc'Antonio e Cleopatra de Hasse amb {oh!} Orkiestra dirigida per Martyna Pastuszka (Katowice, Dortmund). A més, cantà Farnaspe a *Adriano in Siria* de Graun, dirigida per Dorothee Oberlinger, en una producció al Palace Theatre Sanssouci de Potsdam.

Els seus compromisos recents inclouen el seu debut en el paper d'Orfeu a *Orfeo ed Euridice* de Gluck i Sesto a *La clemenza di Tito* de Gluck, tots dos sota la direcció de Michael Hofstetter (Gluck Festival); el pasticcio barroc *Sehnsucht* (dirigit per Andreas Rosar i Philip Armbruster) a l'Oper Dortmund; *Aminta* a *Aminta* e *Fillide* de Händel sota George Petrou (Handel Festival Göttingen); el pasticcio *Siface* amb Capella Cracoviensis sota Jan Tomasz Adamus (Opera Rara Festival Kraków); el *Stabat Mater* de Pergolesi sota Reinhard Goebel (Verbier Festival); *Cleofide* a Alessandro nell'Indie de Vinci (dirigit per Max Emanuel Cenčić i Martyna Pastuszka, Bayreuth Baroque); i *Stephano* a *Roméo et Juliette* de Gounod (dirigit per Eric Ruf i Pierre Dumoussaoud, Opéra de Rouen Normandie).

Bruno també ha fet extenses gires per Europa amb diversos programes en solitari, col·laborant amb conjunts destacats com Il Pomo d'Oro sota Francesco Corti, Les Accents sota Thibault Nollally, Nuovo Barocco sota Dimitris Karakantas i Dorothee Oberlinger amb l'Ensemble 1700. Altres aparicions en concert inclouen un programa a la Philharmonie d'Essen (Ruben Dubrowsky) i un concert de gala a l'Òpera Estatal de Viena al costat de figures destacades del Barroc com Cecilia Bartoli i Max Emanuel Cencic.

Bruno ha guanyat recentment un OPER! Award (2020) i el ForumOpéra Trophy (2022) com a Millor Artista Jove de l'Any. El 2024 també va ser distingit amb el Premi Austríac de Teatre Musical per la seva interpretació d'Aminta a L'Olimpiade de Vivaldi al Festival de Música Antiga d'Innsbruck sota Alessandro De Marchi.

Com a artista exclusiu d'Erato/Warner Classics, llançà el seu àlbum debut en solitari Roma Travestita el setembre de 2022, rebent una gran aclamació a nivell mundial per part de la premsa i del públic. El programa s'ha interpretat amb èxit a Versalles, Rouen, Bayreuth, Ambronay, São Paulo, Esmirna, Cremona, Vlnius i Buenos Aires. A l'octubre de 2024, Bruno publicà Mille Affetti, el seu segon àlbum en solitari dedicat a Mozart i els seus contemporanis, en col·laboració amb Jarek Thiel i la Wroclaw Baroque Orchestra. La primera gira de concerts el portarà a la Cavatina Hall (Bielsko-Biala), NFM (Wroclaw), Teatro del Maggio Musicale (Florència), Ahmed Adnan Saygun Art Centre (Esmirna), Chapelle Corneille (Rouen), Château de Versailles (Versalles), Liszt Ferenc Academy of Music (Budapest) i el Teatre Margravià (Bayreuth).

Dorothee Oberlinger

La flautista de bec, directora musical, directora artística de festivals i professora universitària Dorothee Oberlinger és, actualment, una de les figures internacionals més influents en el camp de la música antiga.

Ha estat guardonada amb nombrosos premis nacionals i internacionals, entre els quals destaquen l'Opus Klassik (2020, Instrumentista de l'Any), l'Echo Klassik, el Diapason d'Or, l'ICMA Award i el Premi Telemann de la ciutat de Magdeburg. Com a solista, ha col·laborat des del 2002 amb el seu propi Ensemble 1700, que ella mateixa va fundar, així com amb conjunts i orquestres barroques de gran prestigi com Sonatori de la Gioiosa Marca, Musica Antiqua Köln, Art of the Mondo, B'Rock, Akademie für Alte Musik Berlin, Akademie für Alte Musik Parant, Zefiro i Concerto Köln.

Després d'estudiar flauta de bec a Colònia, Amsterdam i Milà, va fer el seu debut internacional el 1997 en guanyar el primer premi al concurs internacional SRP/Moeck de Londres, celebrat al Wigmore Hall. Des de llavors, ha estat convidada a molts dels festivals i sales de concerts més prestigiosos del món, com el Grand Théâtre de Bordeaux, el Teatro Colón de Buenos Aires, el Grand Théâtre de Ginebra, la Laeiszhalle d'Hamburg, el KKL de Lucerna, la Tonhalle de Zuric i l'Auditorio Nacional de Madrid, entre molts d'altres.

Tot i el seu profund compromís amb la música barroca, Dorothee Oberlinger també explora la música contemporània i d'avantguarda; en desta-

ca la seva col·laboració a l'àlbum Touch (2009) del duo pop suís Yello.

Des del 2004 és professora a la Universitat Mozarteum de Salzburg, on va dirigir l'Institut de Música Antiga del 2008 al 2018, consolidant-lo com un centre internacional de referència en interpretació històricament informada. També és directora artística de dos dels principals festivals de música antiga d'Alemanya: els Musikfestspiele Potsdam Sanssouci i el Barock-Festspiele Bad Arolsen.

El seu debut internacional com a directora d'òpera va tenir lloc al Festival Händel de Göttingen el 2017 amb Lucio Cornelio Silla de Händel, una producció elogiada per la seva direcció «enginyosa» (BZ) i «enèrgicament dinàmica, furiosament precisa» (SZ). Posteriorment, va dirigir Polifemo de Bononcini (2019), Pastorelle en musique de Telemann (2021), I portentosi effetti della madre natura de Giuseppe Scarlatti i la serenata Il giardino d'amore d'Alessandro Scarlatti (2022). El 2023 va presentar L'Uomo d'Andrea Bernasconi i Wilhelmine von Bayreuth, així com la serenata I lamenti d'Orfeo de Giovanni Alberto Ristori. El 2024 va dirigir l'òpera Adriano in Siria de Graun i l'oratori Il trionfo del tempo de Händel, tots dos amb l'Ensemble 1700. Després del període de finançament 2022–2024, hi ha previstos nous projectes d'òpera barroca entre el 2025 i el 2027 a diversos teatres de Renània del Nord – Westfàlia (NRW).

Com a directora, Dorothee Oberlinger ha col·laborat amb orquestres com la Wuppertal Symphony Orchestra i la Duisburg Philharmonic, ha dirigit la Beethoven Orchestra Bonn i ha estat responsable de diverses produccions d'òpera d'hivern a Schwetzingen. A l'Òpera de Bonn, va fer un debut molt celebrat com a directora amb una producció d'Alcina de Händel (dirigida escènica-ment per Jens Daniel Herzog). El 2025 dirigirà actuacions amb la Dresden Philharmonic i La Scintilla de Zuric.

Dorothee Oberlinger és ciutadana honorària de la seva ciutat natal, Simmern. L'any 2021 fou distingida amb la Creu Federal al Mèrit, Primera Classe, atorgada pel president d'Alemanya en reconeixement a les seves contribucions culturals.

La feina fixa per a un compositor del Barroc era una utopia. Tots ells anaven saltant d'una ciutat a l'altra a la recerca d'un mecenes, aristòcrata, eclesiàstic, burgès o empresari teatral que els donés feina durant una temporada. Quan s'acabava la relació, pel motiu que fos, calia fer les maletes i tornar a començar en una altra banda. El més habitual era que se'ls demanés tot tipus de feina: compondre òperes, música de cambra per a l'entreteniment de la cort, música religiosa per al culte, donar classes, organitzar el cor i l'orquestra, viatjar acompanyant el mecenes quan aquest tenia compromisos, etcètera.

Els sis autors que conformen el programa del concert d'avui van ser contemporanis i van coincidir en el temps més de 20 anys. Alguns d'ells es van conèixer i responen al model professional que hem descrit més amunt, excepte en el cas d'Alessandro Marcello, que no era compositor professional sinó diletant, és a dir, "aficionat". Era fill d'un senador de la República de Venècia i, com el seu pare, va fer carrera política. Va arribar a ser membre del Consell dels Quaranta, el màxim òrgan polític i jurídic de la República. Organitzava vetllades musicals al seu palauet on hi anaven altres músics diletants com el seu germà Benedetto Marcello, el seu amic Tomaso Albinoni, i també músics professionals com Antonio Vivaldi. Les seves aficions eren la música, la matemàtica i la poesia. Va compondre dotzenes d'obres, la més divulgada de les quals és el Concert per a oboè.

Alessandro Scarlatti va viure 65 anys i la major part d'ells els va passar a Roma i a Nàpols al servei de diferents mecenes. A Roma, per exemple, va treballar per la Reina de Suècia que, després d'abdicar i convertir-se al catolicisme, va instal·lar-se a la ciutat rodejada d'un ambient culte, teatral, musical i poètic. Per a ella va compondre òperes, cantates, música de concert i diverses serenates. La serenata era un tipus d'obra escènica de petit format, sense decorats i amb pocs músics, que es podia representar al saló de qualsevol casa noble. Acostumava a tractar temes mitològics o poètics, i donava molta tranquil·litat al compositor ja que no calia estar atent als gustos del poble —com en el cas de l'òpera—, sinó únicament als gustos del mecenes que l'encarregava i

al seu cercle reduït de convidats. La música escènica va ser un dels pilars de la producció d'Scarlatti que va compondre més de 100 òperes, més de 500 cantates i dotzenes de serenates i oratoris. A Nàpols va treballar sota la protecció del virrei i se'l considera l'impulsor de l'anomenada "escola d'òpera napolitana": va posar de moda l'estructura musical coneguda com a "ària da capo" (tema, variació i repetició del tema), va limitar les improvisacions que feien els cantants allà on els semblava, va donar més agilitat a les trames eliminant personatges secundaris i va fer àries més curtes, combinades amb els recitatius que permetien fer avançar l'obra amb més lleugeresa. Pel que fa a la música instrumental, se'l considera pioner en el gènere de l'obertura italiana en tres moviments (forma musical predecessora de la simfonia) i de la sonata en quatre moviments (predecessora del quartet de corda). En aquella època, la paraula simfonia encara es feia servir com a sinònim d'obertura.

Georg Frederic Händel també va buscar mecenes per tota Europa: primer a Hannover, després a Roma i finalment a Londres, on va treballar per a tres reis diferents. Va tenir sempre molt en compte el públic i en diferents moments de la seva vida no va dependre del mecenatge sinó de l'explotació que ell mateix portava a terme de teatres d'òpera. A Londres va estrenar prop de 40 òperes, contractava cantants i músics, i en més d'una ocasió es va enganxar els dits. Però sempre se'n va sortir perquè la seva música, directa i espectacular, feia les delícies del públic anglès, amb títols com Giulio Cesare o Rinaldo. La seva música instrumental també va tenir molt present el component espectacular, com ho demostren les suites dels Focs artificials i de la Música aquàtica. Quan va deixar de compondre òperes es va dedicar a fer oratoris, gènere que havia iniciat a Itàlia 50 anys abans amb Il Trionfo del tempo. Molta de la seva música instrumental (com els concerts d'orgue) s'interpretava als entreactes de les òperes per entretenir el públic mentre es feien els canvis de decorat.

Giovanni Battista Bononcini era 10 anys més jove que Scarlatti i competidor directe tant a Roma com a Nàpols. Es van influir l'un a l'altre però finalment Bononcini va marxar lluny d'Itàlia i va treballar amb grans èxits a Londres

i a Viena. Una de les seves òperes més aclamades va ser *Xerse* (1694) que comença amb una ària preciosa en la qual el rei de Pèrsia admira l'ombra d'un plataner i li canta "que l'oratge no pertorbi la teva pau; mai hi ha hagut una ombra tan dolça". Aquest mateix text ja havia estat musicat per Francesco Cavalli 40 anys abans i tornaria a ser-ho 40 anys després per Händel, que amb la seva versió d'aquesta primera ària va aconseguir una de les seves peces més populars. Posar diferent música a un mateix text era una pràctica molt habitual a l'època. Quan un llibret havia agradat, els mecenes encarregaven una nova música i així oferien als seus convidats una versió pròpia d'aquella història. Un dels rècords el té el llibret que Metastasio va escriure per a l'òpera *Artaserse*: va arribar a ser musicat per 90 compositors diferents.

Arcangelo Corelli va ser un dels impulsors de la música instrumental italiana a principis del segle XVIII, juntament amb Vivaldi, els esmentats germans Marcello i alguns altres com Tartini o Albinoni. El seu prestigi com a violinista i compositor va recórrer tota Europa encara que ell mai no va sortir d'Itàlia. Als 17 anys ja va ser admès a la prestigiosa Acadèmia Filharmònica de Bolonya i després va treballar per a diferents mecenes a Roma, on va coincidir amb Scarlatti. Les seves propostes musicals van ser adoptades per totes les orquestres del moment: major nombre de violins, molta expressivitat, una aposta ferma per l'afinació temperada que tot just començava a imposar-se i una consolidació de la forma musical *concerto grosso* de la qual va ser un pioner.

Francesco Barsanti va néixer a Lucca, com el seu amic Francesco Geminiani (autor de l'arranjament de l'obra de Corelli que sentim avui) i tots dos van ser deixebles d'Scarlatti i del mateix Corelli. Cap als 25 anys van marxar plegats cap a Londres on van treballar amb Händel com a músics de la seva orquestra. Barsanti va marxar a Edimburg on va seguir component música, instrumental i vocal, com un recull d'antigues tonades escoceses.

David Puertas Esteve, divulgador musical

la temporada ibercamera agraeix el suport de: _____

amb el suport de

Generalitat
de Catalunya
Departament
de Cultura

Institut
Català de les
Empreses
Culturals

Ajuntament de
Barcelona

Financiado por
la Unión Europea
NextGenerationEU

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

Pla de Recuperoació,
Transformació i Resiliència

mitjans col·laboradors

LAVANGUARDIA

Cat *W*úsica

amb la col·laboració de

telinformática*

Soluciones Integrales

ibercamera col·labora amb

apropa
cultura
una porta
a la inclusió

ESCENA!25

#QUADERN
CULTURA

col·labora amb nosaltres

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini,
contacteu amb ibercamera@ibercamera.com

segueix-nos

organitza

Temporada Ibercamera, SAU

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Av. Diagonal 467, 1er 2a B - 08036 Barcelona

www.ibercamera.com

ibercamera@ibercamera.com

T. 93 317 90 50

Edició: Ibercamera, SAU

Imatge gràfica: Enric Satué

Disseny gràfic: Estudi Neus Pacheco

iber:Camera

proper concert

02/02/2026, 20 h – l'auditori

l'anell sense paraules
musicaeterna
teodor currentzis, director
wagner/maazel

t. 93 317 90 50

www.ibercamera.com
